

Ovidiu Vitan

Pe șapse iulnie în Austrialia

© 2019, Editura PAVCON

© 2019, Ovidiu Vitan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VITAN, OVIDIU

Pe șapse iulnie în Austrialia / Ovidiu Vitan. -

București: Pavcon, 2019

ISBN 978-606-9057-31-5

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

editurapavcon@yahoo.com

www.colectiasf.ro

www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**

Foto copertă: **Noitu Love** (*Unsplash*)

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-31-5

OVIDIU VITAN

Pe șapse iulnie în Austrialia

Editura PAVCON
București, România, 2019

CUPRINS

Legea pumnului (nr. 7/2023, republicată)	5
Straniul mecanism al morții	39
Seceriș de stele	66
OZN	99
Omul momentan	124
1907	138
Paloșul lui Occam	149
O surpriză pentru Liliana	173
Venea o moartă pe Siret	183
Mașina de simțăminte	215
Aventurile lui Don't Juan	232
Feminism 2.0	250
Palimpsest	263

- #1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 **Revenirea** Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a curcubeului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA - Furia fiarelor
#34 RSA - Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA - Noaptea lemuriilor
#37 Praf 2 - Atingerea sălbăticiiei
#38 RSA - Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40-49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA - Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA - Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA - România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphosis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Legea pumnului (nr. 7/2023, republicată)

Doamna distinsă, așezată într-un separeu, sorbi din paharul cu apă și îl așeză fără grabă pe masă. Un observator versat i-ar fi ghicit însă o oarecare nervozitate, trădată de tremurul aproape imperceptibil al piciorului drept. Femeia recunoscuse figuri din „lumea bună” (e drept, gândea întotdeauna sintagma aceasta cu ghilimele ironice), salutase câteva cunoștințe, într-un colț îl văzuse pe senatorul Roșcanu, dincolo pe un milionar pe care nu îl cunoștea personal, dar era mai toată ziua în presă, iar la două mese mai încolo șeful poliției Bucureștiului lua cina cu familia.

— Bună seara, doamnă Silvestru, i se adresă patronul localului, un bărbat foarte tânăr, bărbierit cu pasiune și îmbrăcat într-un costum cu nimic mai prejos decât al senatorului.

— Bună seara, îi răspunse femeia, cu glas prietenos.

— Suntem onorați să vă aflați aici pentru a doua oară.

Domnul ministru întârzie?

— Trebuie să apară din clipă în clipă. A fost reținut la serviciu.

— Doriți să beți ceva înainte să comandați? Doriți să vă uitați pe meniu până vine dânsul?

— Mulțumesc, îi zâmbi femeia, aștept să vină și soțul meu.

Patronul o privea cu încântare, iar femeia recunoscuse un sentiment sincer, nu era zâmbetul comercial.

— Sunt un mare admirator al soțului dvs.

Respect pentru oameni și cărți

— Mulțumesc, sunteți prea amabil.

— Chiar e adevărat că acum câțiva ani s-a dus singur să-i aresteze pe cei trei frați Drăgoiu, fără să mai aștepte echipajele de poliție?

— Mă tem că va trebui să-l întrebați pe el, zâmbi femeia.

— Ah, nu vreau să-l deranjez! Vă doresc o seară plăcută, doamnă Silvestru.

— Vă mulțumesc.

Pentru a-și mai omorî timpul, doamna Silvestru se uită la știri pe telefon. Sări fără ezitare peste cele cu luptele eroice ale armatei române în Republica Dêlicată. Nu găsea nimic eroic sau înălțător în relatările despre „băieții noștri” care, deși sfârtecați de gloanțe sau schije, mai găseau puterea să înfigă drapelul patriei sau să treacă prin baionetă o duzină de dușmani; copiii ăia își pierdeau viața acolo, pe front, iar știrile erau doar advertising la moarte. Uite, asta era mai interesant: președintele inaugura primul zgârie-nori al Bucureștiului. Șchiopăta puțin, avea un tendon nerefăcut, iar echipa de imagine nu reușise să-i acopere perfect vânătaia de sub ochiul stâng, dar, chiar și așa, era impunător, în notă cu zgârie-noriul. Începu să citească despre clădire, dar nu apucă să treacă de primul paragraf.

— Bună, iubito! auzi și chipul i se destinse, iar soțul ei se aplecă să o sărute pe obraz. Îmi pare rău de întârziere, a durat mai mult decât estimasem.

— Nu face nimic, Andrei, surâse ea închizând telefonul. Cel puțin, nu dacă mâncăm în următorul sfert de oră!

— Gând la gând cu bucurie, zâmbi bărbatul așezându-se.

— Ședința pentru spitalul cel nou, așa e?

— M-ai prins! Am semnat cu doi chirurghi grozavi din Elveția, le-a plăcut mult conceptul. În fine, să nu ne mai gândim la asta!

— Cred că ți-e foarte foame.

— Mi-e foame, dar a meritat așteptarea! spuse el privind-o cu dragoste. Acum, hai să comandăm, făcu bărbatul brusc energic, și îți mai fac complimente după aceea!

Soția sa râse încet și începură să răsfoiască meniurile. Se hotărâră repede și tocmai ce comandaseră, când cineva, lângă masa lor, își drese glasul.

— Mulțumim, am comandat deja, nu e... începu ea să spună, însă își dădu seama că nou-venitul nu era un chelner. Brațele absurd de groase și umerii ca de bivoli erau mai curând de bouncer de discotecă dintr-un cartier rău famat. Andrei ridică și el ochii și nu reuși să-și mascheze brusca teroare. Înghiți în sec și culoarea îi dispăru din obraji. Roxana era însă îngrijorată: în douăzeci de ani, de când se cunoșteau, îl vedea pentru prima dată speriat.

— Ce ai? Ți-e rău?!

Soțul dădu din cap că nu are nimic, apoi închise meniul.

— Stai, nu se poate, se alarmă ea când începu să înțeleagă ce se întâmpla.

— Ba se poate, spuse încet Andrei. Stai liniștită, e în regulă.

— Cum să fie în regulă?! Suntem la restaurant!

Ministrul se ridică, punându-i delicat degetele peste buze, în semn că nu trebuia să mai spună nimic. Își scoase cravata și sacoul, apoi se îndepărtă doi pași, însoțit de bărbatul solid.

Parcă fusese pocnit peste ochi cu o cărămidă. Parcă îl lovisse locomotiva. Parcă se prăbușise de pe bloc cu fața înaintea. Pumnul masiv îi zdrobise nasul și fața și îl aruncase prin aer. Nu mai vedea și auzea nimic, plutea într-o nebuloasă fără formă alcătuită numai din durere. Nu, durere și groază; nu știa ce e cu el, ce i se întâmplă, dacă mai e în picioare sau se prăbușise pe podeaua restaurantului, iar în clipele astea critice avea impresia că e expus, complet vulnerabil, că poate fi izbit din nou, din clipă în clipă, doar că nu știa de unde vine lovitura și dacă vine.

Dar veni.

Un răpot rapid de pumni în față, în ochi, în buze, izbitoră după izbitură, o să mor, îmi crapă capul, de data asta mă ucid! Lumea din jur nu mai mânca, doar se uitau, speriați și înghițând în sec, însă fără să intervină. Ministrului îi erau întrerupte și spulberate gândurile cu fiecare lovitură de pumn, gândea în salturi, realizează că era întins pe jos, două mâini groase îl ridicară de pe jos, deci căzuse!, și următoarea lovitură de pumn veni ca un berbece din bronz, direct în stomac.

Își simți toate organele interne strivite, burta i se spărse și tot ce avea în cavitatea abdominală explodează afară...

Ar fi vrut el! Nu, nu-i plesnise nimic; agresorul știa foarte precis unde să lovească pentru a nu produce leziuni interne, ci doar durere și suferință. Nu-i plesnise nimic, în schimb pumnul dat cu sete îi golise pe loc stomacul și vezica urinară. Căzu în genunchi, simțind podeaua ca două lovituri de baros în genunchi, apoi într-o parte,

înecat în vomă și cu pantalonii uzi flească de urină. Un pantof numărul 45 venit ca o rachetă îi produse o explozie de durere în testicule, apoi încă o lovitură și încă una, sau zece?, plutea iar în nimic, tortionarul îl îndreptă cu un șut în rinichi, de abia acum reuși să urle prima dată, bărbatul cât un urs îl întoarse cu fața în sus și își coborî pumnul în fața lui, măcelărindu-i chipul cu una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte ghioage... Îl salvă leșinul ca o viitură neagră.

Se trezi pe patul de spital, amețit. La prima vedere era bine, dar când încercă să se miște, îl săgetă o durere urâtă în piept.

— Nu te mișca, stai acolo, îi spuse Roxana, care era lângă el, cu o expresie îngrijorată.

— Coastele?

— Îhî.

— Cum sunt la față?

Roxana îi făcu semn că OK, dar zâmbetul ei chinuit și faptul că nu-i putuse răspunde în cuvinte îl convinseră că nu era bine deloc.

— Trece, șopti el însă. Nu-ți face griji.

— Ah, ce fericită o să fiu când o să renunți la asta!...

— Mă gândesc în fiecare zi să renunț, șopti Andrei.

— Nu! Serios?!

— În ultima vreme e tot mai rău. Nu ți-am zis nicio dată, dar...

Respect pentru părinți și copii

— Dar ce? Icnii femeia, trecută brutal de la bucuria de adineauri la groază.

— S-a adunat... De atâția ani, pumni și picioare și... M-a ajuns din urmă. M-a copleșit. Sunt bărbat în toată firea, dar... uff... am ajuns uneori să plâng singur, ca o fată!

— Doamne, Andrei! Cum adică?

— Nu, stai liniștită, e în regu...

— Ba nu e deloc în regulă! explodă Roxana. Uite ce au făcut din tine! Nenorocitul ăla care te bate nu-și dă seama că te distruge?!

— Nu e nenorocit, Roxana. E o meserie ca oricare alta.

Femeia se așeză lângă el pe pat, mângâindu-l, cu multă grijă, pe cap.

— Atunci renunță, îi spuse ea.

— Să știi că mă gândesc cu toată seriozitatea la asta, articulă cu greu Andrei, iar soția sa se luminează puțin la față. Însă nu pentru mult timp, deoarece Andrei continuă: Dar ce fac cu spitalul? Mai avem puțin și începe construcția, ar fi păcat să-l las baltă tocmai acum. Îți dai seama? Servicii medicale pentru oricine de la doctori de lux? Mai ales că dacă merge treaba, probabil o să înceapă toți să facă spitale ca al nostru.

— Știu, iubitele, știu prea bine și sunt mândră că te lupți pentru proiectul ăsta. Dar ce folos, dacă n-o să mai fii bun de nimic din cauza bățăilor?

Andrei Silvestru oftă adânc, dar regretă pe loc, fulgerat de un junghi puternic, care se estompă greu. Încercă să nu geamă, ca să nu-și sperie și mai rău soția, însă aceasta își dăduse seama.

— Știu cât de mult înseamnă spitalul ăsta pentru tine, iubitele. Și funcția asta. Guvernul vostru a făcut cât n-au reușit și n-au vrut alții în jumătate de secol. Sunt soția ta, mă doare și mă apasă să te văd suferind atâta, lună de lună. Dacă nu vei putea să demisionezi, atunci nu demisiona. Cu atât mai mult ești un erou. Dar nu lua nicio hotărâre acum, fă-te bine și te gândești dup-aia.

Andrei închise ochii. Era, într-adevăr, o decizie multe prea grea pentru halul jalnic în care se simțea.

★ ★ ★

Aveau o glumă fină în colectivul lor: când cineva se întorcea la serviciu după săptămâna de recuperare ce urma Programului, toți colegii se înghesuiau să-l bată pe umăr, pătrunși – absolut întâmplător tocmai atunci – de bucuria neasemuită de a-l revedea.

— Bună dimineața, intră Andrei vijelios. Mă bucur să vă revăd, dar care mă bate pe umăr, îl arestez!

Strângeri de mână, salutări, glumițe. Și un hohot de râs când șeful de cabinet, rotunjorul Scarlat, refuză să dea mâna, care era umflată rău la încheietură.

— Iată unul mai rău ca mine! râse ministrul. Ce ți-a făcut, a călcat pe ea?

— Nu, m-am ferit și m-a nimerit cu pumnul în încheietură.

— Data viitoare mai bine lasă-l să calce pe ea!

În scurt timp însă râsetele încetară și echipa intră în ședința de lucru, pentru ministru prima după o săptămână.

Le ceru un raport general, rugându-i să sară peste formulele oficiale, pentru că citise și el documentele, și să-i înfățișeze cele mai importante evoluții. Ședința continuă normal, deși era ceva ce-l deranja și nu-i era clar ce. Colegii din echipă păreau puțin nervoși sau îngrijorați. Sau nu se refăcuse el complet după prevenție și nu era în cea mai bună formă pentru discuții?

Spre final își primi însă și răspunsul. Scarlat îl informă că se propusese ca monoraiul spre aeroportul de la Adunații-Copăceni să fie realizat cu Dacia Construct 2021 SRL.

— Dacia Construct?! exclamă ministrul. E o glumă, nu?

— Nu, e o ocazie pe care am prins-o din zbor și de-abia așteptam să te întorci, ca să discutăm. Îți dai seama că nici noi nu am fost încântați la început...

— Normal! Voicilă ăla e cel mai dubios om de afaceri.

— Adevărat, dar firma lui are cele mai moderne utilaje. Dacă lucrăm cu ei, putem reduce termenul de execuție de la 26 de luni la 20 și costurile cu aproape 20%. Nu merită să-l dăm în folosință cu o jumătate de an mai devreme? Adunații a devenit anul trecut aeroportul de lângă București cu cel mai mare trafic, a depășit și Otopeniul, nu mai vorbim de Bragadiru. Se circulă infernal pe autostrada spre Giurgiu, sunt șase benzi pe sens și tot nu ajung; dacă reușim să facem monoraiul, desconggestionăm traficul spre sud.

— În plus, interveni și inginerul Dinu, am avea mai mult timp să ne ocupăm de noul spital.

— Ne-ar prinde foarte bine, încuviință ministrul, însă Dacia Construct?! Ați uitat că Voicilă are legături cu

Rusia? Că a fost condamnat acum 20 ani pentru corupție?

— De atunci, însă, e curat.

— Chiar credeți asta?

Andrei își dădu seama în clipa aia că toți erau deja de acord să colaboreze cu firma omului socotit, în presă, pe vremuri, cel mai corupt afacerist din construcții. Cum era posibil?

— Șase luni, îți dai seama? insistă Aurelian, secretar de stat și prietenul lui din liceu. Nu ne mai vedem capul cu spitalul, ne-ar ajuta enorm și ar rezolva și înghesuiala de pe autostradă.

— Și Programul? întrebă ministrul, foarte atent la reacția lor.

— Facem față, răspunse atât de repede Aurelian încât Andrei își dădu seama că oamenii ăștia discutasera mult despre problemă cât el se aflase la recuperare. Și acum era singur împotriva lor.

— Cât înseamnă?

— Se prelungeste cu două minute.

Ministrul încercă să pară nepăsător, dar vestea îl lovi ca un pumn al călăului. Adică el se gândea să renunțe complet, iar Aurelian propunea, dimpotrivă, prelungirea chinului! Și el nu se putea opune, pentru că ar fi părut laș. Totuși, de ce erau atât de hotărâți pentru o colaborare care în urmă cu o săptămână ar fi părut imposibilă? Afacerea cu Voicilă nu era o colaborare, știa foarte bine că mai curând putea fi descrisă drept complicitate. Statul nu mai făcea afaceri cu businessmeni pătați sau dubioși de ani și

ani. Echipa lui de încredere, cu care realizase atâtea, chiar și când trebuise să se certe ca chiorii, îi ascundea ceva. De unde până unde li se năzărise să lucreze cu Voicilă? Adică nu se întrebau și ei de ce își permitea Voicilă echipamentele alea ultramoderne? În mod clar, aici era ceva ce el nu știa și asta îl afecta direct, pentru că îl strângea cu ușa să accepte și pe mai departe Programul. Ah, dacă ar fi existat o cale de mijloc!

Nu mai spuse nimic, ci schimbă subiectul și se lansară în discuții tehnice cu privire la contractele cu medicii din străinătate care urma să lucreze în spital. Ajunse acasă pe seară, nu atât obosit, cât mai mult îngândurat.

— E grea prima zi, este? îl întreabă Roxana privindu-l cu drag.

— E cea mai grea, dar numai până vin celelalte.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Încă nu, dar dacă nu iau măsuri, se va întâmpla.

— Nu! făcu speriată Roxana. Nu lua măsuri, că înseamnă să rămâi în funcție. Andrei, nu te mai chinui atât! Dă-ți demisia și gata! Sunt toți oamenii buni, or să de descurce.

— Am muncit prea mult la proiectul ăsta, Roxana.

— Dar poți să te mai lași zvântat în bătaie?!

Trebuia să recunoască: era într-o situație fără ieșire. Nu mai îndura Programul, dar nici nu voia să nu se mai ocupe de spital. Cine știe, poate, dacă el renunța, făceau și spitalul cu Dacia Construct! Cum să rezolve problema asta?

— Lasă, iubito, o să vedem. Până una-alta, o să ies puțin.

— La ora asta?! E 11...

— Nu am încotro, trebuie să stau de vorbă cu Aurelian și nu pot face asta la serviciu.

Mașina zbură prin tunelul de mare viteză Titan – Pajura și ieși la suprafață lângă parcul Bazilescu în puțin peste zece minute. Totuși, nu se grăbi să intre la prietenul său, ci parcă discret vizavi și mai rămase nițel în mașină, să se gândească. În fond, cum să pună problema? Dacă îl întreba despre ce e vorba de fapt, pe undeva îl jignea, era ca și cum l-ar fi bănuit că împreună cu restul echipei complotează împotriva lui. Or, cu Aurelian era prieten din liceu, făceau concedii împreună, trecuseră prin multe, nu îl putea bănuși de alte interese – fie și numai datorită Programului.

Andrei oftă și își aprinse o țigară. Își aminti de cel mai viral clip al anului 2023, care adunase 1 miliard de vizualizări, pe tot globul, în mai puțin de o săptămână. Era înregistrarea primei ședințe a Programului. Întâmplător sau nu, primul politician care beneficiase de tratament fusese nimeni altul decât Țărălungă, un escroc de mare talie (la propriu și la figurat), un măscărici care reușise să ajungă europarlamentar pe seama delațiunilor, a informațiilor primite de la vechi securiști care încă mai erau pe atunci în servicii, a retoricii patriotarde, cu succes garantat la pătura săracă și needucată a populației. „Sunt singurul patriot adevărat al acestei țărișoare”, afirmase el odată, „mă sacrific cât e ziua de lungă pentru popor!” Când se dezbătuse în Parlament propunerea de lege, Țărălungă fusese cel mai agresiv oponent al acesteia, acuzând